

dig fritagelsesmuligheder for anlæg, der alene modtager inert affald - det vil sige affald, der ikke undergår signifikante fysiske, kemiske eller biologiske forandringer. I forbindelse med udarbejdelsen af de kommende bekendtgørelser vil fritagelsesmulighederne for etablering af membran blive vurderet i forhold til særlige affaldstyper under hensyntagen til et højt niveau for beskyttelse af miljøet ved og omkring deponeringsanlægget. Endvidere vil det blive fastlagt, i hvilket omfang og i hvilke situationer, der - på baggrund af en konkret miljørisikovurdering - kan accepteres begrænsninger i krav til et deponeringsanlægs miljøbeskyttende foranstaltninger, herunder membrankrav.

Direktivet åbner endvidere mulighed for, at medlemsstaterne efter eget valg kan erklære, at en række af direktivets bestemmelser ikke finder anvendelse på øer og i isolerede bebyggelser. Dette gælder bl.a. på deponeringsanlæg for ikke farligt affald eller inert affald med en samlet kapacitet på højst 15.000 tons eller med en årlig tilførsel på højst 1.000 tons, der betjener øer - forudsat at det pågældende deponeringsanlæg er det eneste på øen, og forudsat at anlægget udelukkende er bestemt til deponering af affald produceret på øen. I den danske regulering er det ikke hensigten at anvende direktivets undtagelsesbestemmelser for øer og isolerede bebyggelser.

I lyset af, at Miljøstyrelsens vejledning om affaldsdeponering fra 1997 alt overvejende er i overensstemmelse med direktivets krav, forventes bekendtgørelserne ikke at føre til mange væsentlige skærpelser af den nuværende danske godkendelsespraksis. Direktivets krav til bl.a. membraner og perkolatopsamling vil specielt være vanskeligt at efterleve for de bestående fyldpladser samt nogle af de bestående, ældre deponeringsanlæg. Endvidere vurderes det (afhængigt af de aktuelle krav og vilkår, som er stillet i miljøgodkendelserne) som sandsynligt, at nogle af de 45 bestående specialdepoter ikke vil kunne efterleve direktivets krav. Det forventes derfor, at en række af de bestående anlæg, herunder de 35 offentlige og private fyldpladser, må lukkes som følge af direktivets gennemførelse. Uden at have eksakt kendskab til indholdet i de 134 deponeringsanlægs miljøgodkendelser, skønnes det, at antallet af deponeringsanlæg (ekskl. evt. nye anlæg) vil blive reduceret til 70-80 anlæg i perioden frem til år 2009. Af de ca. 60 anlæg, der forventes nedlukket, vil ca. 40 af disse anlæg være begrundet i direktivets krav, mens de resterende ca. 20 anlæg alligevel ville blive nedlukket - primært som følge af, at kapaciteten på de pågældende anlæg er opbrugt. Lukningen skal ifølge direktivet ske snarest og senest otte år

efter implementeringsfristen - det vil sige senest i juli 2009. I de kommende bekendtgørelser vil der blive fastsat nærmere regler med hensyn til fristen for opfyldelse af et forbud mod fortsat drift. Udgangspunktet vil være, at virksomheden får en rimelig frist til at afvikle deponeringsanlægget, dog således, at nedlukningen af anlægget skal ske senest den 16. juli 2009.

For så vidt angår bestående anlæg, der på grundlag af indsendte oplysninger vurderes at kunne fortsætte, vil de kommende bekendtgørelser stille krav om, at eventuelle påbud om udbedrende foranstaltninger på anlægget bliver pålagt udført så hurtigt, som det er praktisk muligt med respekt af den 8-årige retsbeskyttelsesperiode. Sikkerhedsstillelseskra- vet kan dog, jf. forslaget til § 39 b, stilles uafhængigt af den 8-årige retsbeskyttelsesperiode, jf. bemærkningerne til nr. 5.

5.1. Hovedelementer i sikkerhedsstillelsesordningen

Forslaget til ny § 39 b er en følge af direktivets artikel 8, litra a, nr. 4.

Artikel 8, litra a, nr. 4, har følgende ordlyd:

»...at den kompetente myndighed kun godkender et deponeringsanlæg, hvis den har vished for, at ansøgeren på grundlag af nærmere bestemmelser, der fastsættes af medlemsstaterne, inden deponeringen påbegyndes, har truffet eller vil træffe passende forholdsregler i form af sikkerhedsstillelse eller tilsvarende med henblik på at sikre, at de forpligtelser (herunder foranstaltninger til efterbehandling), som følger af den i henhold til direktivet udstedte godkendelse, opfyldes, og at nedlukningsprocedurerne i artikel 13 følges. Denne sikkerhed eller tilsvarende tilbageholdes, så længe anlægget er genstand for vedligeholdelse og efterbehandling i overensstemmelse med artikel 13, litra d).«

Det første udkast til lovforslaget indeholdt en model for sikkerhedsstillelse i form af en central pulje (oprettelsen af Deponeringsbranchens Miljøpulje), hvor alle deponeringsanlæg skulle indbetale midler til dækning af forudsigelige udgifter i forbindelse med nedlukning og efterbehandling af anlæggene samt til dækning af uforudsigelige udgifter i forbindelse med drift, nedlukning og efterbehandling. Puljens størrelse var beregnet til ca. 1 milliard kroner, når ordningen var fuldt udbygget, hvoraf langt den største del skulle indbetales til dækning af de forudsigelige omkostninger.

Mange høringssvar - bl.a. de væsentligste aktører inden for deponering - gav udtryk for en modvilje mod etablering af sikkerhedsstillelse i form af en central pulje, især i forhold til de forudsigelige omkostninger. På den baggrund er det besluttet ikke at oprette en central pulje. Det fremsatte lovforslag stiller alene